

Gençler

J.D. Salinger

Çeviren: Cem Akaş

Saat on bir civarında, partisinin gerekli irtifayı tutturmuş olduğunu gören ve az önce Jack Delroy'un gülümsemesine mazhar olan Lucille Henderson, kendini zorlayarak Edna Phillips'e doğru baktı; saat sekizden beri büyük kırmızı koltukta oturuyor, sigara üstüne sigara içiyor ve gelip geçene "merhaba" diye bağıırıp delikanlıların görmeye pek de zahmet etmediği parlak gözlerle çevresine bakıyordu Edna. Lucille Henderson onun aynı minvalde devam ettiğini görünce elbisesinin izin verdiği ölçüde derin bir iç çekti, sonra da, kaşlarının kalan kısmını çatarak, babasının viskisini bitirmeleri için davet etmiş olduğu gürültücü gençlerle dolu salonda gezdirdi gözlerini. Birden William Jameson Junior'ın oturduğu yere yöneldi; Jameson bir yandan tırnaklarını yiyor, öbür yandan da Rutgers'tan üç gençle yerde oturan küçük, sarışın kızı seyrediyordu.

"Selam millet," dedi Lucille Henderson, William Jameson Junior'ın koluna yapışarak. "Gelsene, seni tanıştırmak istediğim biri var."

"Kimmiş?"

"Bir kız işte. Çok tatlıdır." Jameson onun arkasından salonun öbür tarafına gitti, bu arada da başparmağındaki şeytan tırnağını halletmeye çalışıyordu.

"Edna bebeğim," dedi Lucille Henderson, "Bill Jameson'la tanışmanı gerçekten çok istiyorum. Bill – Edna Phillips. Yoksa daha önce tanışmış mıydınız, sizi muhabbet kuşları sizi?"

"Hayır," dedi Edna, Jameson'ın iri burnuna, gevşek ağzına, dar omuzlarına bakarak. "Tanıştığımıza çok sevindim."

"Ben de sevindim," diye yanıtladı Jameson, aklından Edna'nın vücudunu salonun öbür köşesindeki küçük sarışının vücuduyla karşılaştırarak.

"Bill, Jack Delroy'un çok iyi arkadaşıdır," diye bilgi verdi Lucille.

"Pek iyi tanımam aslında," dedi Jameson.

"Eh. Ben artık kaçayım. Görüşürüz bakalım!"

"Keyfine bak!" diye seslendi Edna onun ardından. Sonra, "Otursana?" dedi.

"Bilmem ki," dedi Jameson, oturarak. "Bütün gece oturdum, filan."

"Jack Delroy'un iyi arkadaşı olduğunu bilmiyordum," dedi Edna. "Şahane adamdır, değil mi?"

"Ya, iyidir herhalde. Pek tanımam. Onun takımına takılmadım o kadar."

“Aa, öyle mi? Lu sizin iyi arkadaş olduğunuzu söylediymiş sanki.”

“Öyle dedi evet. Ama ben pek tanımam adamı. Benim eve gitmem lazım aslında. Pazartesiye yetişecek bir ödev var da. Bu haftasonu eve hiç gelmeyecektim aslında.”

“Aa, daha sabaha çok var ama!” dedi Edna. “Gecenin gözünü çıkarmadık daha!”

“Nesini?”

“Gözünü. Yani çok erken daha.”

“Haa,” dedi Jameson. “Ama bu gece gelmeyecektim bile. Şu ödev yüzünden. Valla. Bu haftasonu eve hiç gelmeyecektim.”

“Ama saat hakikaten çok erken!” dedi Edna.

“Biliyorum, biliyorum da –“

“Ödevinin konusu ne ki?”

Birden, salonun öbür ucundaki küçük sarışın, keskin bir kahkaha attı, Rutgers’tan üç genç de tedirgin bir şekilde ona katıldı.

“Diyorum ki ödevinin konusu ne?” diye yineledi Edna.

“Haa, bilmem,” dedi Jameson. “Bir katedral var, onun tasviri hakkında. Avrupa’da bir katedral. Ne bileyim.”

“Peki de sen ne yapacaksın?”

“Bilmem. Eleştireceğim filan. Yazdım bir kenara.”

Küçük sarışınla arkadaşları bir kahkaha daha patlattılar.

“Eleştirecek misin? Gördün yani?”

“Neyi gördüm?” dedi Jameson.

“Şu katedrali.”

“Ben mi? Yok canım, ne alakası var.”

“E iyi de görmediğin bir katedrali nasıl eleştireceksin?”

“Ha. Evet. Ben görmeyeceğim. Katedrali görmüş bir herif var. Onun yazdıklarına bakarak eleştireceğim bir şekilde.”

“Hmm, anladım. Bayağı zor gözüküyor.”

“Ne dedin?”

“Diyorum ki bayağı zor gözüküyor. Biliyorum çünkü o tür şeylerle ben de çok uğraştım.”

“Hmm.”

“Hangi sıçan yazmış?” dedi Edna.

Küçük sarışın cenahından taşkınlıklar.

“Ne?” dedi Jameson.

“Kim yazmış diyorum?”

“Bilmiyorum. John Ruskin.”

“Aman aman,” dedi Edna. “İşin zor dostum.”

“Ne dedin?”

“Diyorum ki işin zor. Zor iş yani.”

“Haa. Evet. Herhalde.”

“Kime bakıyorsun?” dedi Edna. “Buradaki tayfanın çoğunu tanıyorum.”

“Ben mi?” dedi Jameson. “Hiç. İçki alacağım galiba.”

“Benden uzun yaşayacaksın valla.”

Aynı anda ayağa kalktılar. Edna Jameson’dan uzundu, Jameson da Edna’dan kısaydı.

“Bence,” dedi Edna, “terasta birşeyler vardır. İvır zıvır en azından. Emin değilim. Deneyelim. Hava da almış oluruz.”

“İyi,” dedi Jameson.

Terasa doğru ilerlediler, Edna hafifçe eğilerek yürüyor ve saat sekizden beri kucağı olan şeydeki hayali külleri silkiyordu. Jameson onun arkasındaydı, dönüp dönüp bakıyor ve sol elinin işaret parmağını kemiriyordu.

Henderson’ların terası okumak, dikiş dikmek, çapraz bulmaca çözmek için yeterince ışıklandırılmamıştı. Sinekliği hafif bir darbeye açan Edna, solunda kalan çok daha karanlık bir bölgeden fısıltılı seslerin geldiğini neredeyse derhal farkettiler. Yine de doğrudan terasın ön tarafına yürüdü, beyaz korkuluğa ağırlığını vererek yaslandı, çok derin bir nefes aldı ve sonra dönüp Jameson’a bakındı.

“Birileri konuşuyor,” dedi Jameson onun yanına geldiğinde.

“Şşşt... Şahane bir gece değil mi? Şöyle derin bir nefes alsana.”

“Yaa, öyle. Malzeme nerde? Viski yani?”

“Dursana bir saniye,” dedi Edna. “Derin bir nefes al. Bir kerecik.”

“Aldım, aldım. Belki şurada duran şeydir.” Jameson Edna’nın yanından ayrıлып bir masaya gitti. Edna dönüp onu izledi. Silüetini görüyordu daha çok, birşeyler kaldırıp masaya koyuyordu.

“Hiçbir şey kalmamış!” diye seslendi Jameson.

“Şşşt. Bağırma o kadar. Gelsene buraya bir dakika.”

Jameson onun yanına gitti.

“Ne var?” dedi.

“Şu gökyüzüne baksana,” dedi Edna.

“Yaa. Şurada birileri konuşuyor, sen duymuyor musun?”

“Duyuyorum, salak.”

“Niye salak dedin?”

“Bazı insanlar,” dedi Edna, “yalnız kalmak istiyor.”

“Haa. Tamam. Çaktım.”

“O kadar bağırmasana. Birileri senin tadını kaçırıyorsa iyi mi olurdu?”

“Tamam. Tabi canım,” dedi Jameson.

“Ben öldürürdüm herhalde, sen öldürmez misin?”

“Bilmem. Yani. Herhalde.”

“Haftasonları eve geldiğinde neler yapıyorsun sen?” diye sordu Edna.

“Ben mi? Bilmem.”

“Eski defterler filan, ha?”

“Anlamadım.”

“Aman olur ya işte. Etrafta fink atmaca. Üniversiteli Joe muhabbeti.”

“Yoo. Bilmem. Pek değil.”

“Biliyor musun,” dedi Edna birden, “geçen yaz dolaştığım çocuğa çok benziyorsun. Yani görünüşün filan. Barry de tam senin yapındaydı neredeyse. Şey yani. İnce uzun.”

“Yaa?”

“Hmm. Sanatçıydı. Ah allahım!”

“Nooldu?”

“Hiiç. Bir keresinde benim portremi yapmak istemişti, hiç unutamıyorum. Bana hep derdi ki –çok da ciddi bir sesle söylerdi- ‘Eddie, sen genelgeçer standartlara göre güzel değilsin, ama yüzünde birşey var, onu yakalamak istiyorum.’ Yani çok ciddi söylerdi bunu. Neyse. Bir kereliğine ona poz verdim.”

“Hadi yaa,” dedi Jameson. “Baksana, istersen ben bir içeri girip biraz içecek birşeyler-“

“Hayır,” dedi Edna, “bir sigara içelim yeter. Burası çok nefis. Sevişgen sesler filan, değil mi?”

“Üstümde hiç kalmadı galiba. Öbür odada biraz vardı ama.”

“Yok canım, boşver,” dedi Edna. “Benim yanımda var.” Gece çantasını açıp içinden ufak, siyah, taşlı bir tabla çıkardı, açtı ve içindeki üç sigaradan birini Jameson’a tuttu. Jameson sigaralardan birini aldı ve artık gerçekten gitmesi gerektiğini söyledi; Pazartesi gününe hazırlaması gereken ödevden ona söz etmişti. Sonunda kibritlerini buldu ve bir tanesini yaktı.

“Ah,” dedi Edna, sigarasından bir nefes çekerek, “parti yakında dağılacak zaten. Doris Leggett dikkatini çekti mi bu arada?”

“O hangisi?”

“Feci kısa olan var ya? Bayağı sarışın? Eskiden Pete Ilesner’la çıkardı hani? Hadi canım, mutlaka görmüşsündür. Yerde oturuyordu her zamanki gibi, kahkahalar atıp duruyordu.”

“O o mu? Tanıyor musun?” dedi Jameson.

“Eh, biraz,” dedi Edna. “Pek birlikte dolaşmazdık. Pete Ilesner’ın anlattıklarından biliyorum onu daha çok.”

“O kim?”

“Petie Ilesner mı? Petie’yi tanımıyor musun? Aa, çok şahane çocuktur. Doris Leggett’la çıktı bir süre. Ve bana sorarsan kız ona çok kötü davrandı. Berbattı bence.”

“Nasıl yani?” dedi Jameson. “Ne demek?”

“Aman boşver. Ben böyleyim işte, biliyorsun. Emin değilsem filan birşey söylemekten nefret ederim. Artık öyle. Ama Petie’nin bana yalan söyleyeceğini de sanmıyorum. Bütün olanlardan sonra yani.”

“Kız fena değil,” dedi Jameson. “Doris Liggett mı dedin?”

“Leggett,” dedi Edna. “Doris’te erkeklere çekici gelen birşeyler var sanırım. Bilmiyorum. Onu eskiden daha çok severdim ama –görünüşünü yani- saçları doğal haliyle daha iyiydi. Boyalı saçlar – bence yani- ışıktaki filan baktığında çok yapay gözüküyor. Bilmem. Yanılıyor olabilirim. Herkesin yaptığı şey artık. Allahım. Ben kendi saçıma birazcık gölge bile attırsam, babam eve geldiğimde öldürür beni. Sen babamı bilmezsin. Çok eski kafalıdır. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, saçlarıma dokunduracağımı hiç sanmıyorum. Ama büyük de konuşmamak lazım. Bazen insan deliriyor tabii. Allahım! Babam değil sırf. Boyatsam Barry bile beni öldürür bence!”

“Kim?” dedi Jameson.

“Barry. Sana anlattığım şu çocuk var ya.”

“Burada mı bu gece?”

“Barry mi? Daha neler, yok canım! Gözümün önüne geliyor da. Sen Barry’yi bilmezsin.”

“Üniversiteye gitti mi?”

“Barry mi? Hmm, gitti. Princeton’a. Otuz dörtte mezun oldu galiba. Emin değilim. Geçen yazdan beri pek görmedim onu aslında. Konuşmadım en azından. Partilerde filan. O bana baktığında ben bir yolunu bulup başka tarafa baktım hep. Tuvalet filan gittim.”

“Hoşlanıyorsun sanıyordum ondan,” dedi Jameson.

“Hmm, hoşlanıyordum. Bir yere kadar.”

“Anlamadım.”

“Boşver. Konuşmak istemiyorum. Benden çok fazla şey istedi; o kadar.”

“Haa,” dedi Jameson.

“Tutucu filan değilim. Bilmiyorum. Belki de öyleyim. Kendi kurallarım var ve bir şekilde onlara uymaya çalışıyorum. Uyabildiğim kadar.”

“Baksana,” dedi Jameson. “Bu korkuluk biraz sallanıyor-“

Edna dedi ki, “Yani bir çocuk bütün yaz seninle çıkıp iki kuruş parasını sinema biletine, gece kulüplerine filan harcarsa neler hisseder bilmiyor değilim. Anlıyorum yani. Senin ona birşeyler borçlu olduğunu düşünür. Ama ben öyle biri değilim işte. Yapım öyle değil herhalde. Gerçeğinin olması lazım benim için. Yapmak için yani. Gerçek aşk filan.”

“Hmm. Ee, baksana. Hakaten gitmem lazım. Pazartesiye ödev vereceğim. Saatler önce evde olmalıydım aslında. Şimdi ben bir içeri gireyim, birşey daha içip sonra da gideyim.”

“Tamam,” dedi Edna. “Sen gir.”

“Gelmiyor musun sen?”

“Biraz sonra. Sen git.”

“İyi. Hadi görüşürüz,” dedi Jameson.

Edna korkuluğa öbür dirseğiyle yaslandı. Tablasında kalan öbür sigarayı yaktı. İçeride birileri ya radyoyu açmıştı, ya da sesi birden yükselmişti. Şarkıcı kızlardan biri, yeni çıkan şu gösterinin meşhur ettiği ve artık getir götür işlerine bakan çocukların bile ıslıkla çalmaya başladığı şarkının nakarat kısmını söylüyordu.

Sineklik gibi çarpan kapı yapılmamıştır.

“Edna!” diye seslendi Lucille Henderson.

“Selam, selam,” dedi Edna. “Merhaba Harry.”

“Nasıl gidiyor.”

“Bill içerde,” dedi Lucille. “Bana bir içki getirsene Harry?”

“Tabii.”

“Ne oldu?” diye meraklandı Lucille. “Bill’le uyuşamadınız mı? Frances’la Eddie değil mi şuradakiler?”

“Bilmem. Gitmesi lazımmiş. Pazartesiye bir sürü iş yetiştirmesi gerekiyormuş.”

“Öyle mi, şimdi içerde Dottie Leggett’la yerde oturuyor ama. Delroy kızın sırtından içeri fıstık atıyor. Oradakiler gerçekten Frances’la Eddie bu arada.”

“Senin küçük Bill sıkı herif.”

“Yaa? Nasıl yani? Ne gibi?” dedi Lucille.

Edna dudaklarını büzdü ve sigarasını silkti.

“Bir parça fazla sıcak kanlı desem?”

“Bill Jameson mı?”

“Yani,” dedi Edna, “Hala tek parça halindeyim. Ama noolur onu benden uzak tut, olmaz mı?”

“Hmm. Bak sen,” dedi Lucille Henderson. “Nerde kaldı şu Harry salağı? Sonra görüşürüz Ed.”

Sigarasını bitirince Edna da içeri girdi. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp, Lucille Henderson’ın annesinin evinin, yanan sigara ve ıslak kokteyl kadehi tutan genç ellere yasaklanmış olan kısmına gitti. Neredeyse yirmi dakika kaldı yukarıda. Aşağı indiğinde oturma odasına gitti. William Jameson Junior., sağ eliyle bir kadeh tutmuş, sol elinin parmaklarını da ya ağzına sokmuş ya da ağzına dayamış bir şekilde, küçük sarışından birkaç çocuk ötede oturuyordu. Edna büyük, kırmızı koltuğa oturdu. Kimse yerini kapmamıştı. Gece çantasını açtı, küçük, siyah, taşlı tablasını çıkardı ve on – on iki sigaradan birini çekti.

“Hey!” diye seslendi, sigarasını büyük kırmızı koltuğun koluna vurarak. “Hey, Lu! Bobby! Radyoda daha iyi birşeyler bulsanıza! Bu çalan şeyle kim dans eder yahu?”

(1940)